

Розділ 1. Велике серце і довгий язык

Язичком все тягпаю,
А чого — сама не знаю!

Малесенька мишка Пімпочка мешкала в маленькій скромній хатинці, носила маленькі платтячка, і думки у неї були маленькі й коротенькі. Такі само коротенькі, як її лапки й хвостик. Єдине, що мала Пімпочка довге — це язык. Двадцять п'ять годин на добу вона могла базікати з усіма поспіль і сама із собою також. І хоча відомо, що доба має двадцять чотири години, Пімпочка підкручувала стрілки так, щоб додати зайву годинку, а то й дві, і три, і чотири або й усі двадцять чотири.

Тому, коли у звичайних звірів минав тиждень, у Пімпочки проходило день-два. Так що час до призначеного терміну відтягувався — і мишка тішилася ще більше! Бо вона на когось чекала, а Пімпочка полюбляла чекати довго! Чекати й страждати! Чи буває щось романтичніше? Хоча це нікого не дивувало, адже в Місті Геніїв, де мешкала Пімпочка, звикли до різних дивацтв.

Знайди два одинакових

портрети Визи! Відповідь на с. 201

— Я — найтепеливіша миша на цілий світ! — всоте промовила Пімпочка сама до себе, малюючи портрет довгожданого гостя на підлозі. Звук «р» Пімпочка часом не вимовляла і страшенно того соромилася.

Стіни і стеля давно вже були помальовані фізіономіями Зизи. Майже скрізь він був похмурим та відважним. Саме таким він запам'ятався миші.

Пімпочка критично оглянула власне творіння і захотіла зав'язати вузлик на крейді, а крейда зламалася.

І тут — дивовижа! Двері відчинилися навстіж, і разом з ними похитнулася і протяжно зарипіла вся хатинка. Пімпочка поглянула — й обімліла.

— Це ти? Пі-пі!

На порозі постав чудовий Зиза в потертій шапці.

— Ти дивись! Неймовірно, що здогадалася! — гаркнув гість, гримнувши дверима.

Пімпочці здалося, що хатинку знову хитнуло, можливо, вітром, а можливо, тому, що в неї запаморочилася голова.

— Ну, що, Пімпочко, ти не чекала? — Зиза з підозрою зазирнув у шафу і за штору.

— Як це не чекала! Навіть дуже чекала! Ось як я на тебе чекала!

І Пімпочка махнула лапкою, показавши на малюнки.

— Ніхто не повинен знати мене в обличчя! — верескнув Зиза.

— Чому це?

— Бо я... геніальний конспіратор! Бачиш — на мені шапка! Це маскування.

— Мені, пі-пі, на всіх поЛтлетах шапки намалювати? — здивувалася Пімпочка.

— Зітри свою мазню взагалі!

До речі, а де харчі?

— Харчі? Які харчі? — у Пімпочки вся шерсть настовбурчилася, і вона скочила до шафки: — Ось поглянь! Я все з'їла!

— От тобі й маєш! А казала, що чекати-меш на мене.

У голодному Зизиному череві завуркало так, ніби там спрацював спеціальний вуркальний автомат.

— А як твоя мандрівка на Місяць? — пискнула Пімпочка. — Стомився в дорозі?

Зиза сів за стіл і втупився у власний портрет, вишитий на скатертині.

— Нічого не втямлю! Ти казала, що в твоєму місті мешкають генії. Це правда?

— Щира правда.

— І в цих геніїв є таємна комірка з винаходами та мистецькими творами?

— Так! — ствердно мовила Пімпочка.

— То чому ж ти й досі не розповіла, де це є?

Пімпочка знайшла останню банку з варенням і так гримнула нею перед Зизом, що мало стола не проломила.

— Я так багато тобі всього розповідала, що вже сама забула, про що ми говорили, а про що я лиш подумала, а потім вирішила, що вже про це казала! — Пімпочка посміх-

